

Frodó – Valami van a levegőben

– Tüzelnek a szukák – jegyezte meg a minap gazdám, a büszke alfa hím, akinek a feje búbjáról a szőr pár év alatt átköltözött az állára. Másik gazdám, a falkavezér alfa nőstény, a fejét billegtette, ami az embereknél az egyetértés jele.

– Lehetetlen – vakkantotta oda Betyár, az utcai harcossá háziasított egykori vadász, mikor elmondtam neki a hírt. – Még sosem láttam puskát kutya mancsai között.

Mázli, a sokat megélt drótszőrű szelíden elmagyarázta, hogy az emberek nyelve primitív. Nem igazán alkalmas a közlésre, mert egy-egy szó több dolgot is jelenthet. Szerinte valójában nem fegyverekről volt szó. De igazat adott Betyárnak abban, hogy a tüzelés butaság, mert a szukák nem értenek a gázkazánhoz, ráadásul már több hete véget ért a fűtési szezon.

Én bölcsen hallgattam, mert nem értettem, miről beszélnek. Akár igaz ez a legenda a tüzelésről, akár nem, pár napja valóban megváltoztak a kutyalányok. Bájosabbak és közvetlenebbek lettek, megszűnt a korábbi tartózkodás, és már nem ülnek le azonnal, amikor hátulról közelítem meg őket. Van, aki most szépült meg először életében, mint például Mangó, a német juhász, akire eddig csak kölyökként tekintettem, de hirtelen ráébredtem a belső értékeire. Sajnos a gazdája olyan ügyesen bánik a bottal, hogy nem tudtam elég közel jutni a drágához, pedig láttam, hogy neki is csorgott utánam a nyála.

Columbo azt mondja, tele van a város szerelemmel. Ezt egyszer egy dalban is hallotta, jó pár évvel korábban. Dalolásnak nevezik, amikor az emberek ugatják a holdat, a koncert meg az, amikor falkában teszik ugyanezt. Sajnos az embereknek semmi érzékük a zenéhez, csak fülsértően vonyítanak. Igaz, van, ami a dalolásnál is rosszabb: a fütyülés. Olyan, mintha az emberek csiripelni próbálnának, csak nem menne nekik. Csofi, a migráns sziámi meg van győződve arról, hogy lenyeltek egy madarat, és szegény szárnyas a haláltusáját vívja odabenn.

Na, mindegy, ha Columbónak igaza van, tényleg tele a város szerelemmel. Sajnos a lánykutyák gazdái ellenzik a szoros barátságot. A múltkor a nyomába szegődtem egy vonzó nősténynek, és rátapadtam az orrommal a

csatlakozójára. A gazdája füleiből fehér madzagok lógtak, és rá sem hederített, mit művelünk a háta mögött. Meg is jegyeztem magamnak, hogy a fülből lógó zsinór a jószándék jele.

Sajnos, az én gazdám nem viselt ilyen fűldísz, és amikor utolért minket, erőteljes mozdulatokkal bontotta bimbózó kapcsolatunkat. Azt állította, hogy nyaktól felfelé benne voltam a bájos kutyalány barátságos hátsójában. De ez szerintem túlzás.

Búsan tűrtem, hogy pórázra tegyenek. Simaarcú nőstény gazdám megjegyezte, hogy ki kellene kaptatni a golyóimat, de erre a szőrös állú és magasodó homlokú azt mondta, hogy így is túlságosan nyámnyila vagyok. Nagyon jól esett, hogy a védelmébe vett, és bár nem pontosan tudom, mit jelent az, hogy nyámnyila, ezért büszke vagyok rá.

Oltalmazóm lehajolt hozzám, és elmagyarázta: az örök szerelemmel az a baj, hogy hamar véget ér. A vigasztaló szavak ellenére aznap nehéz szívvel tértem haza, és gondterheltem ettem meg a sajátom után Süti kajáját is. Az elmúlt napokban a teli gyomor sem enyhítette igazán a sóvárgásomat. A gazdám szerint már nem tart soká, legfeljebb két hetet kell még kibírni. Úgy tűnt, neki már két hét meg sem kottyan. Irigyeltem érte.

Azóta is egyfolytában a kerítés lécein át szaglászom a világot. Mert valami tényleg van a levegőben, és ezek a különös illatok suttognak a fülemben, és bizsergetnek belülről. De tudom, hogy türtőztetni kell magam, ezért türelmesen megvárom, amíg véletlenül nyitva hagyják a kertkaput, és aztán végre mehetek az orrom után.